

РЕШЕНИЕ

№ 15201

гр. София, 21.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 71 състав, в
публично заседание на 18.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Слава Гьошева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **653** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на К. Д., гражданин на Република Т., [дата на раждане], турски паспорт U38424778, чрез адвокат Д., с адрес: [населено място], [улица] срещу Заповед рег. № 4536р ПАМ-561/17.12.2025 г. на Началник на ГПУ С., с която на оспорващия е наложена принудителна административна мярка – „Връщане до страната на произход Т.“.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна и необоснована, поради което се иска нейната отмяна.

В съдебното производство жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът – заместник-началник на ГПУ С., редовно призован, не изпраща представител, не изразява становище.

Софийска градска прокуратура не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт. Административен съд София - град, I отделение, 71-ви състав, като взе предвид изложените от страните доводи и становища и извърши съвкупна преценка на доказателствата, намира за установено следното от фактическа страна:

В докладна записка рег. № 4536р-41308/14.12.2025 г. на КО В 03 група на ГКПП „К. А.“ (л. 12), е посочено, че на 13.12.2025 г. около 23: 30 ч. на ГКПП Капитан А., лицето е преминало без разрешение държавната граница и е влязъл от Т. в България с неистинска италианска лична карта.

С оспорената Заповед с рег. № 4536 р-ПАМ-561 от 17.12.2025 г. на началника на ГПУ - С. към

РДГП-Е. на основание чл. 41, т. 3, вр. чл., 44, ал. 1 от ЗЧРБ на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - връщане в страната на произход - Т.. От своя страна в мотивите на заповедта е описано, че лицето е преминало без разрешение държавната граница и е влязъл от Т. в България с неистинска италианска лична карта. Направено е препращане и към мотивите на предложението - докладна записка рег. № 4536бр-41308/14.12.2025 г. Допуснато е предварително изпълнение процесната заповед на основание чл. 60, ал. 1 от АПК.

Заповедта е връчена лично на жалбоподателя на 17.12.2025 г. Жалбата е депозирана на 29.12.2025 г., видно от пощенското клеймо.

От страна на съда е извършена служебно-деловодна справка в деловодната система на АССГ, настоящият съдебен състав установи, че по отношение на жалбоподателя въз основа на Докладна записка рег. № УРИ 5392р-203/14.02.2023 г., на същия със Заповед рег. № УРИ 4379 ПАМ 346/14.02.2023 г. на Началник на сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ – СДВР е наложена ПАМ „принудително настаняване в СДВНЧ при Дирекция „Миграция“ за срок не повече от шест месеца от датата на фактическото настаняване. Тази заповед е оспорена по съдебен ред, като с Решение № 1644/14.03.2023 г., постановено по административно дело № 2228/2023 г. по описа на АССГ, Първо отделение, 35-ти състав, заповедта е отменена като незаконосъобразна, издадена в противоречие с материалния закон.

С административната преписка, изпратена от ответника по делото, е представена заповед № 632/17.06.2024 г. на Директор на РДГП-Е. (л.13 и л.26), с която Началниците на ГПУ са оправомощени на основание чл. 44, ал. 1, изр. първо от ЗЧРБ да налагат принудителни административни мерки по ЗЧРБ.

От правна страна настоящият съдебен състав установи следното:

Жалбата е подадена в срок от надлежна страна, за която оспореният с нея административен акт е неблагоприятен, срещу подлежащ на оспорване акт, поради което е процесуално допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните правни съображения:

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1, вр. 146 АПК, съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган по чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ в хипотезата на делегиране на правомощия, сторено със Заповед № 632 от 17.06.2024 г. на директора на РДГП Е..

Актът е мотивиран от фактическа и правна страна, като мотивите му следва да се считат за допълнени с тези в Предложение- Докладна записка рег. № 4536р-41308 от 14.12.2025 г., предвид направеното изрично позоваване на тях. Този подход е процесуално допустим при позоваване на ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС, според което не е необходимо административният акт да съвпада по време с излагането на съображенията, заради които е постановен. Възможно е те да предхождат акта и да се съдържат в отделен документ, предварително съставен, за да го инициира. Щом се базира на такъв подготвителен материал, изготвен от помощен орган, формулираните в него мотиви следва да се смятат обосноваващи административния акт.

Гарантирано е правото на лицето да разбере характера на наложената му мярка и да организира защитата си срещу нея. Упражняването ѝ е гарантирано и от подадената жалба, с което съдът приема за изпълнени процедурните гаранции по чл. 13, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице. По изложените съображения съдът приема, че оспореният акт е издаден в процедура, проведена без съществени процесуални нарушения по чл. 146, т. 3 АПК.

В съответствие с приложената от ответника норма на чл. 41, т. 3 от ЗЧРБ ПАМ "връщане" се налага, когато се установи, че чужденецът е влязъл и пребивава в страната с неистински или с

преправен паспорт или със заместващ го документ за пътуване. В случая се установява наличието на изискуемите съгласно цитираната разпоредба предпоставки за налагане на процесната ПАМ спрямо жалбоподателя. По делото е безспорно установено, че жалбоподателят е преминал държавната граница от Р. Т. за Р. България без разрешение на надлежните органи на властта, като е представил за проверка неистинска италианска лична карта, като твърдения, а още по-малко доказателства за противното не са заявени, респ. – представени. По делото е безспорно установено, че жалбоподателят е използвало чужд официален документ за самоличност с цел да заблуди длъжностни лица при изпълнение на службата им, поради което приложими спрямо него са нормите на чл. 41, т. 3 от ЗЧРБ.

От събраните по делото доказателства, съдът приема, че е доказан юридическият факт, с проявлението на който правната норма свързва възникването на предметната компетентност на ответника да наложи принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ – "връщане до страна на произход".

Към момента на издаване на процесната заповед са били налице фактическите предпоставки за издаването ѝ и административното разпореждане се явява постановено в съответствие с материалния закон. Съгласно разпоредбата на чл.44 ал.2 от ЗЧРБ при налагане на принудителните административни мерки компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. От административната преписка се установява, че чужденецът е задържан непосредствено при влизането му в страната и тази продължителност на пребиваването му на територията на РБългария е отчетена в акта.

Безспорно е, че в оспорената заповед органът не е предоставил срок за доброволно изпълнение на решението за връщане, както изисква чл. 39а, ал. 1 ЗЧРБ, но този срок касае изпълнението на приложената ПАМ и не съставлява съществено нарушение на материалния закон. Още повече, лицето няма и не би могло да се снабди с валиден документ за самоличност в България, както и не би могло, с оглед на липсата на този документ, да напусне страната самостоятелно, без съдействието на компетентните български власти, поради което не са налице основания да се приеме, че непредоставянето на срок за доброволно изпълнение ще възпрепятства процедурата за връщане.

Целта на наложената ПАМ по чл. 41, т. 3 от ЗЧРБ – "връщане в страната на произход" е спазване и прилагане на установен от законодателя ред за влизане, пребиваване и напускане територията на РБ на чужденци и се явява безспорно установена предвид мотивите на Предложение рег. № 4536р-41308 от 14.12.2025 г. на КО В 03 група на ГКПП „К.. А.“ и издадената Заповед рег. № 4536р ПАМ-561 от 17.12.2025 г. В производството по налагане на тази мярка е достатъчно установяване по надлежния ред на наличие на данни, обуславящи предвидените в закона предпоставки за налагането ѝ.

При горния анализ съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в кръга на правомощията му, в предвидената форма, без съществени процесуални нарушения, в съответствие с материалния закон и неговата цел. На основание чл. 172, ал. 2 АПК оспорването следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 4 АПК ответникът има право на разноски, вкл. юрисконсултско възнаграждение, но същият не е заявил искане в тази насока.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I отделение, 71-ви състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Д., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , турски паспорт U38424778, чрез адвокат Д., с адрес: [населено място], [улица] срещу Заповед рег. № 4536р ПАМ-561/17.12.2025 г. на Началник на ГПУ С., с която на оспорващия е наложена принудителна административна мярка – „Връщане до страната на произход Т.“.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

Съдия: